ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μαριάννα Τζιαντζή

Η Μικρή ΔΕΗ δεν είναι άμαθη και αθώα, όπως η μικρή Ελένη του παιδικού τραγουδιού. Είναι το φιλέτο της ΔΕΗ, το πιο κερδοφόρο κομμάτι της που παραδίδεται στους ιδιώτες χωρίς τις πέτσες και τα εντόσθια.

Όπως διαβάζουμε στο βιβλίο ***Τότε που ξημέρωνε σκοτάδι*** του Βασίλη Ι. Τζανακάρη, που αναφέρεται στις παραμονές της 4ης Αυγούστου, τη δεκαετία του ’30 δεν υπήρχε ΔΕΗ, ούτε Μικρή ούτε Μεγάλη.

Υπήρχαν όμως οι **«Μικρές Ούλεν»,** όπως έλεγαν τους ιδιώτες που πουλούσαν νερό στους ταλαίπωρους κατοίκους της Αθήνας. Η δημόσια επιχείρηση ύδρευσης, η Ούλεν, δεν μπορούσε να καλύψει τις ανάγκες της πόλης για νερό. Τους καλοκαιρινούς μήνες, τα Σεπόλια, τα Πατήσια, το Ρουφ, οι Αμπελόκηποι, το Παγκράτι είχαν νερό μόνο κάθε τέσσερις μέρες, με δίωρη διάρκεια ροής. Και σ’ αυτό το δίωρο οι νοικοκυρές στέκονταν σε μια ατέλειωτη ουρά για να γεμίσουν απ’ την κοινόχρηστη βρύση ό,τι υπήρχε πρόχειρο στο σπίτι: κιούπια, πιθάρια, μπουκάλια, τενεκέδες.

Η πρόχειρη λύση ήταν «η εμπορευματοποίηση του νερού, η διανομή του από ιδιώτες. Νερό όμως αμφίβολης προέλευσης και ποιότητας, που τις περισσότερες φορές προκαλούσε γαστρεντερικές διαταραχές σε

μικρούς και μεγάλους». Οι Μικρές Ούλεν έφερναν το νερό μέσα σε μεγάλα βαρέλια ή σε μικρά βυτία φτιαγμένα από λαμαρίνα και το πουλούσαν δύο δραχμές τον τενεκέ.

Σήμερα, οι πολιτικοί τενεκέδες, οι κουβάδες της εξουσίας βγάζουν στο σφυρί την περιουσία της ΔΕΗ, κατασκευάζουν τη μικρή ιδιωτική ΔΕΗ, ξαναζωντανεύουν τις Μικρές Ούλεν του Μεσοπολέμου, δίχως τις εξωτερικές γραφικότητες εκείνης της εποχής. Και το **Ποτάμι,** διά στόματος του αρχηγού του, λέει ότι «πρέπει σε όλους τους τομείς, άρα και στη ΔΕΗ, να

δοκιμάσουμε έστω και κάποια άλλα ιδιωτικά μοντέλα».

Ναι, όπως δοκίμαζαν οι παππούδες μας τις Μικρές Ούλεν, όπως σήμερα δοκιμάζουμε την ακριβοπληρωμένη γλύκα των ιδιωτικών διαγνωστικών κέντρων, των ιδιωτικών φροντιστηρίων, των ιδιωτικών παιδικών σταθμών καθώς ο δημόσιος τομέας δεν εξυγιαίνεται αλλά καταρρέει και ξεπουλιέται. Κι εμείς δεν είμαστε **δοκιμαστές** του καινούργιου, του εναλλακτικού, αλλά **δοκιμαζόμενοι.** Δεν δοκιμάζουμε, αλλά μας δοκιμάζουν. Δοκιμάζουν την αντοχή μας στην ταπείνωση, στη γελοιότητα, στη σιωπή ή μάλλον στην **ιδιωτική διαμαρτυρία, στη διαμαρτυρία δι' αντιπροσώπων.**

ΠΡΙΝ, "Το τέλος της αγοράς", 6/7/2014

tziantzi.gr